

Arrest

nr. 321 114 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 14 december 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige achtste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit Baquba in de provincie Diyala. De Raad bevestigt deze beslissing bij arrest nr. 181 222 van 25 januari 2017.

De commissaris-generaal neemt in het kader van zijn tweede, derde en vierde verzoek een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij dient geen beroep in tegen deze beslissingen.

Het CGVS verklaart zijn vijfde, zesde en zevende verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker gaat enkel in beroep tegen de beslissing van het CGVS genomen in het kader van zijn zesde en zevende verzoek. Deze beroepen worden verworpen door de Raad bij arrest nr. 232 851 van 20 februari 2020 en nr. 254 247 van 10 mei 2021.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat hij zich had verzoend met zijn echtgenote zou zijn vrouw ook gevraagd hebben om terug te keren naar hun leegstaande woning in de wijk al Mafrak. Op 27 september 2020 zou ze effectief met hun kinderen terug in hun woning zijn gaan wonen. Op 6 oktober 2020 zou zijn vrouw door enkele gemaskerde militieleden die naar hem informeerden, zijn geterroriseerd toen ze op weg was om de kinderen van school af te halen. Zijn echtgenote zou een klacht hebben ingediend bij de politie. Op 21 oktober 2020 zou zijn echtgenote zwaar geslagen zijn door gewapende militieleden toen ze op weg was om hun kinderen naar school te brengen. Zijn echtgenote zou hierbij bewusteloos en zwaar gewond naar het ziekenhuis zijn gebracht. Nadat ze later het ziekenhuis mocht verlaten, zou ze opnieuw een klacht hebben ingediend bij de politie. Zij zouden naar aanleiding van deze feiten besloten hebben dat het beter was voor haar om het land te verlaten. Op 24 december 2020 zou hij zijn echtgenote telefonisch hebben proberen te bereiken, evenwel zonder resultaat. De volgende ochtend zou hij door zijn schoonbroer zijn opgebeld die hem meedeelde dat zijn echtgenote door militieleden op straat was doodgeschoten.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij documenten voor met betrekking tot het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de aanslag op zijn echtgenote. Verder ook nog een verwittiging van de politie van Baquba in verband met zijn afwezigheid met het oog op het afhandelen van een rechtszaak die tegen hem was aangespannen met betrekking tot zijn desertie en tenslotte nog een administratief bevel waarbij hij werd benoemd als politieagent. Later legde hij nog volgende originele documenten voor: zijn identiteitskaart, zijn bewijs van nationaliteit, een bewijs van woonst, een uittreksel van de burgerlijke stand in verband met zijn persoonsgegevens, een uittreksel van de burgerlijke stand in verband met zijn geboorte, een voedselkaart op naam van zijn moeder en tenslotte nog een aantal foto's.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) bij het feit dat verzoeker nogmaals zei dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in de wijk Al Mufrak van de stad Baqubah in de provincie Diyala woonde, moet worden beklemtoond dat zijn recente herkomst tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werd geacht door het CGVS en dat deze vaststelling door de Raad werd bevestigd. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming blijft vasthouden aan dezelfde beweringen, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

(ii) zijn identiteitskaart, zijn bewijs van nationaliteit, en enkele uittreksels van de burgerlijke stand mogelijks bevestigen dat hij oorspronkelijk van Baquba afkomstig is, maar allerminst dat hij hier ook in de door hem aangegeven periode heeft gewoond. In verband met het bewijs van woonst dient te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Hierover kan bovendien eveneens worden opgemerkt dat dit document geen bewijs vormt voor zijn recente afkomst uit Baquba. Hetzelfde geldt voor de voedselkaart, dewelke overigens vreemd genoeg is uitgegeven op 11 juni 2020 en nog steeds zijn naam vermeldt terwijl hij

op dat moment al lang niet meer in Irak was. De foto's die hij van hemzelf en zijn familie voorlegde, hebben geen enkele concrete bewijswaarde in dit verband.

(iii) zijn vrouw nu, jaren later, net omwille van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven ook problemen zou hebben gekend, hoogst ongeloofwaardig is. Van deze feiten, die zich zouden hebben afgespeeld in 2020 maakte verzoeker overigens geen melding tijdens zijn vorige beroepsprocedure die middels een arrest op 10 mei 2021 werd afgesloten. Wat de stukken betreft die verzoeker in dit verband heeft bijgebracht, wijst de commissaris-generaal erop dat het relatief gemakkelijk is om dergelijke documenten op frauduleuze wijze te bekomen.

(iv) in verband met de verwittiging van de politie van Baquba met betrekking tot de rechtszaak inzake desertie die tegen hem was aangespannen, bemerkt de commissaris-generaal dat hij hiernaar al had verwezen in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming. Zijn derde verzoek werd evenwel niet in overweging genomen en hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

(v) in verband met zijn vaste benoeming tot politieagent, wordt bemerkt dat reeds eerder door zowel het CGVS als de Raad geen geloof werd gehecht aan zijn beroepsactiviteiten in de periode recent voor zijn vertrek.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. Zo stelt verzoeker dat het niet volstaat te verwijzen naar zijn eerdere verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 4) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige achtste verzoek.

De opmerking dat hij consistent is waar hij vasthoudt aan zijn eerdere asielmotieven, wijzigt hier niets aan en kan de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen of ontkrachten. Het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, volstaat niet om de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken omtrent zijn voorgelaten verblijf in Baquba voor zijn vertrek uit Irak en de problemen die zich aldaar zouden hebben afgespeeld in een ander daglicht te stellen. Door louter te verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten en de aangaande bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, slaagt verzoeker er evenmin in de volgende pertinente vaststellingen omtrent deze documenten te ontkrachten of te weerleggen: "U legde nog enkele originele documenten voor die uw persoonsgegevens bevestigen, zoals uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, en enkele uittreksels van de burgerlijke stand. Deze bevestigen mogelijks dat u oorspronkelijk van Baquba afkomstig bent, maar allerminst dat u hier ook in de door u aangegeven periode heeft gewoond. In verband met het bewijs van woonst dient te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Hierover kan bovendien eveneens worden opgemerkt dat dit document geen bewijs vormt voor uw recente afkomst uit Baquba. Hetzelfde geldt voor de voedselkaart, dewelke overigens vreemd genoeg is uitgegeven op 11 juni 2020 en nog steeds uw naam vermeldt terwijl u op dat moment al lang niet meer in Irak was (zie vertalingen documenten, toegevoegd aan het administratief dossier). De foto's tenslotte die u van uzelf en uw familie voorlegde, hebben geen enkele concrete bewijswaarde in dit verband."

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in Baquba in de periode recent voor zijn vertrek uit Irak en derhalve evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld.

7. De huidige bewering van verzoeker dat zijn vrouw nu, jaren later, net omwille van deze ongeloofwaardig bevonden asielmotieven ook problemen zou hebben gekend, is zoals de commissaris-generaal terecht uiteenzet ook hoogst ongeloofwaardig. Opnieuw kan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen hier niet anders over doen denken.

De psychologische problemen waarmee verzoekers destijds kampte, kan het onvermeld laten van de incidenten die zijn echtgenote zouden zijn overkomen en die uiteindelijk haar dood geworden zijn, niet vergoelijken.

In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek legde verzoeker medische attesten neer waaruit blijkt dat hij in behandeling was voor post-traumatisch stresssyndroom en hij onder meer kampte met stemmings- en cognitiewisselingen, waaronder aandachts- en concentratieproblemen en suïcidale gedachten. Verder bleek hij goed georiënteerd in tijd en ruimte, maar momenten van hevige angst konden aanleiding geven tot een ongeorganiseerd discours en gedrag in zijn hoofde. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens zijn onderhoud steunmaatregelen verleend.

Verder stelt de Raad vast dat uit de in het verleden bijgebrachte attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychologische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het interview bij de DVZ te volbrengen, om zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Uit geen van de door hem voorgelegde attesten kan voorts worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het volgend verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attesten wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan het interview op de DVZ en aan de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt.

Dit blijkt evenmin uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen (verklaring volgend verzoek zevende beschermingsverzoek). Daaruit blijkt dat het interview op normale wijze is geschied; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker tijdens het interview in staat was om alle nieuwe elementen aan te brengen en op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn volgend verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Er kon van hem dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij de incidenten die zijn echtgenote sinds oktober 2020 zou zijn overkomen evenals het feit dat zij werd doodgeschoten, via zijn advocaat zou hebben vermeld in de loop van zijn beroepsprocedure of op zijn minst tijdens de terechtzitting van 19 april 2021. Het gegeven dat hij dit heeft nagelaten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

De stukken die verzoeker in dit verband heeft bijgebracht, met name documenten met betrekking tot het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de aanslag op zijn echtgenote, genieten slechts relatieve bewijswaarde. Uit de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat Iraakse stukken zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn via corruptie waardoor ook om deze reden slechts beperkte bewijswaarde kan gehecht worden aan de voorgelegde Iraakse documenten. Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Gelet op verzoekers eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen over zijn verblijf in Diyala en de problemen die hij er zou hebben gekend, gelet op zijn huidige ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de incidenten die zijn vrouw zouden zijn overkomen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen inzake de zeer beperkte bewijskracht van de gerechtelijke documenten die hij in dit verband bijbrengt, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat het een ander licht kan werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en kunnen deze stukken niet volstaan om de problemen die zijn echtgenote zou hebben gekend omwille van hetgeen verzoeker zou zijn voorgevallen, aan te tonen.

8. De Raad merkt nog op dat verzoeker zijn kritiek tegen een vaststelling uit de beslissing daterend van 6 juli 2023 niet dienstig kan aanvoeren aangezien deze beslissing is ingetrokken door het CGVS. Deze beslissing werd ex tunc uit het rechtsverkeer verwijderd en moet derhalve worden geacht nooit te hebben bestaan.

9. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn (langdurig) verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Irak om die reden zal worden geëviëerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Irak' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Iraakse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Irak een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn (langdurig) verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn (langdurig) verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geëviëerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Irak bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De loutere bewering dat verzoeker onvermogen is, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Irak sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geëviëerd of dat hij behoort tot een groep van geëviëerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

10. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problemen, merkt de Raad op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Irak hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

11. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van tien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontfankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn

brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

12. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet onontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota met stukken betreffende zijn medisch-psychologische opvolging in België neer. In antwoord op de beschikking stelt hij dat hij doorheen zijn verklaringen wel degelijk consistent is geweest over zijn verblijfplaatsen in Irak, zodat verweerder hem niet kan verwijten dat hij onvoldoende duidelijkheid heeft verschaft over zijn werkelijke regio van herkomst in dat land. Met name heeft hij documenten overgelegd die zijn verblijf in Baquba bevestigen. Verzoeker wijst er ook op dat zijn vrouw werd vermoord en zijn kinderen nu in Irak bij zijn schoonbroer verblijven. Hij stelt dat zijn relaas geloofwaardig is en wijst op zijn langdurig verblijf in België: als gevolg hiervan heeft hij een levenswijze ontwikkeld die haaks staat op wat van hem zou worden verwacht in Irak, waar hij bovendien onvermogen zal zijn aangezien het hem momenteel niet is toegelaten om in België te werken. Gevraagd of hij al een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische reden heeft ingediend, antwoorden verzoeker en de voor hem aanwezige advocaat ontkennend. Besluitend meent verzoeker dat hij voldoende documenten en foto's heeft neergelegd om zijn afkomst te bevestigen en stelt hij dat deze onvoldoende werden onderzocht. Hij stelt dat verweerder te snel heeft beslist en zijn dossier niet heeft bekeken en vraagt de Raad om in zijn beoordeling ook rekening te houden met de stukken betreffende zijn medisch-psychische situatie die hij bij aanvullende nota heeft neergelegd. Op vraag van de voorzitter bevestigt hij dat zijn kinderen in Irak bij zijn schoonbroer verblijven.”

5. Nadat de debatten werden gesloten ter terechtzitting van 13 december 2024, heeft verzoeker op 27 december 2024 een aanvullende nota neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Hij verzoekt hierbij om de heropening van de debatten en voegt zes bijkomende documenten toe.

Geen bepaling uit de Vreemdelingenwet voorziet in de heropening van de debatten of verbiedt uitdrukkelijk de heropening van de debatten. Het Gerechtelijk Wetboek kan overeenkomstig artikel 2 van dat Wetboek wel van aanvullend recht zijn voor een bepaald geval van de procesvoering voor zover dat geval niet is geregeld in de Vreemdelingenwet en dat verenigbaar is met de bijzondere rechtspleging (RvS 19 augustus 2024, nr. 260.503).

Artikel 772 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt: *“Indien een verschijnende partij gedurende het beraad een nieuw stuk of feit van overwegend belang ontdekt, kan zij, zolang het vonnis niet uitgesproken is, de heropening van de debatten vragen.”*

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker twee van de zes aangebrachte documenten reeds heeft overgemaakt in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, te weten een identiteitsbewijs van de universiteit waar hij in 2007 heeft gewerkt (stuk 1) en een boekje over de militaire dienst in Irak (stuk 6) (zie AD CGVS, 1ste VIB, map 20 met documenten). Deze stukken werden reeds beoordeeld.

De overige stukken betreffen volgens verzoeker:

- *“een document in verband met een medisch oogonderzoek van het Baqubah Centrum aan het Diyala Verkeersdirectoraat in Baqubah in het jaar 2014 met het oog op de afgifte van een rijbewijs”* (stuk 2);
- *“documenten in verband met het verlies van officiële documenten: 1. Nationaliteit 2. Nationaliteitscertificaat 3. Verblijfskaart 4. Rijbewijs in de rechtbank van (Diyala Baqubah) in het jaar 2015 voordat verzoeker Diyala verliet naar België”* (stuk 3);

- “een kopie voor de verkeersafdeling van Diyala in Baquba om hen te informeren en er een uit te geven” (stuk 4); en
- “een paspoort uitgegeven in Diyala op naam van verzoeker” (stuk 5).

Hoewel verzoeker de inhoud van deze stukken schetst in zijn aanvullende nota, stelt de Raad vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn gesteld en dat verzoeker hiervan geen eensluidende vertaling voorlegt door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank naar één van de drie landstalen of naar het Engels. Hierdoor kan de Raad geen kennis nemen van de volledig inhoud van deze stukken noch deze verifiëren.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen geen van deze stukken worden beschouwd als “*nieuwe stukken of feiten van overwegend belang*” die na de sluiting van de debatten “ontdekt” zijn zoals gesteld in artikel 772 van het Gerechtelijk Wetboek en kunnen ze derhalve geen aanleiding vormen voor de heropening van de debatten.

Het verzoek tot heropening van de debatten wordt derhalve verworpen en de bij aanvullende nota van 27 december 2024 gevoegde stukken worden uit de debatten geweerd.

6. Verzoeker brengt ter terechtzitting voorts geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 22 oktober 2024.

Hij herhaalt de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting stelt dat hij doorheen zijn verklaringen wel degelijk consistent is geweest over zijn verblijfplaatsen in Irak, dat hij documenten heeft overgelegd die zijn verblijf in Baquba bevestigen, dat hij langdurig in België verblijft en dat hij onvermogen is. In de verschillende punten van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en te stellen dat de door hem bijgebrachte documenten onvoldoende werden onderzocht, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Zoals gesteld, heeft verzoeker ter zitting een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt samen met een medisch attest van 11 december 2024 betreffende zijn medisch-psychologische opvolging in België.

Het medisch attest van 11 december 2024 doet evenwel niet anders denken over de beoordeling van de Raad in voormelde beschikking omtrent verzoekers vermogen om zowel zijn vorige als huidige procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het interview bij de Dienst Vreemdelingen-zaken te volbrengen en om zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Dit medisch attest bevestigt nog maar eens verzoekers psychische problemen en vermeldt dat de farmacologische en psychotherapeutische behandeling wordt voortgezet. Hoewel onder meer sprake van een cognitieve achteruitgang, wordt nergens concreet gesteld dat verzoekers geheugen of cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat deze het voor hem zouden bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een coherente en eenduidige wijze mee te delen. Het medisch attest toont dan ook niet aan dat verzoeker door zijn psychische aandoening in het verleden werd en/of heden wordt gehinderd om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze zijn vluchtrelaas uiteen te zetten, nu er verder geen uitspraak wordt gedaan over de (mogelijke) invloed die deze problemen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Voorts kan niet blijken dat de actieve medicatie die verzoeker kreeg voorgeschreven een invloed heeft op zijn geheugen of cognitieve vermogens. Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er ter zitting namelijk mee op algemene wijze te verwijzen naar zijn psychische problemen. Hij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO